

NEOS Τιμοκατάλογος
Καταργών πάντα προηγούμενον
23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1914-1916)
3 Τόμοι: τών ετών 1894, 1895, 1896
9 Τόμοι: τών ετών 1897 έως 1905
11 Τόμοι: τών ετών 1906 έως 1916
ΑΙ άνω τιμαί είνε διά τούς παραλαμ-
βάνοντας τούς τόμους εκ τού
Γραφείου μας. Οί παραγγέλλοντες να
σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να
προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έ-
κάστου τόμου λεπτά 50 διά τόν Έσω-
τερικόν και δρ. 1,50 διά τόν Έξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τού 162ου Διαγωνισμού
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 11ης Ιουνίου.

198. Δεξιόγραφος
Τό πρώτον μου είνε θεά,
Άρθρον τό δεύτερον μου,
Τά'λο όστουδ' και τ'ομα
Θά ιδής στό σύνολόν μου
Ένδού και άρχαίου
Ναυάρχου Άθηναίου.
Έστάλη υπό τού Άγγ. Π. Τσιτσικλή

199. Στοιχειόγραφος
Άπ' τās Τέχνας είμαι μία,
Υψηλή, έραία, θεία,
Και άν μ' έχης, ευτυχία!
Τώρα μ' αποκεφαλίζεις;
Άδικα με βραχνίζεις;
Γιατί, άν μ' έχης, δέν κερδίζεις.
Έστάλη υπό τού Έλληνικού Στέμματος

200. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος
Είνε πόλις τής Ελλάδος
Τό κεφάλι άν τής άλλέξης,
Είς τή σφαίρ' μας σχημετον,
Φίλε λύτα, θά κυττάξης.
Κι' άν θελήξης τού σημείου
Νύφαίρης, τό κεφάλι,
Κάποις έπιθετο θά κάμη
Πάγκοινο να ξεπροβάλη.
Έστάλη υπό τής Μαρίας Κ. Καμβύσα(*)

201. Τρίγωνον
* * * * * = Πόλις τής Αιγύπτου.
* * * * * = Έντομον.
* * * * * = Ουράνιον φαινόμενον.
* * * * * = Αισθητήριον.
* * * * * = Άνωμυρία.
* * * * * = Σύμφωνον.
Και κα'έτως τά ΐδια.
Έστάλη υπό τής Αδονοκρατείας τού Βυζαντίου

202. Απροσδόκητον
Τί έκαμεν ό Χριστόφορος Κολόμβος μόλις
επίτησε τό ένν το ποδί εις τήν Άμερικην;
Έστάλη υπό τής Συναγής Άδρας

203. Μεταγραμματισμός
Άν, χωρίς να με πειράξης,
Τόν λαμό μου μόνο άλλάξης,
Άπ' τās νήσους θά με βγάλής,
Κ' εις τά ζωα θά με βάλής.
Έστάλη υπό τής Έθνικής Άναγεννήσεως

204-208. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γραμματος, πάντοτε τού
αυτού, εις έκαστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός
άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, ά-
νευ άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:
πόνος, φόνος, ροῦς, γραφεύς, νάμα.
Έστάλη υπό Ι. Κ. Τσιμηγάκη

209. Άκροστιχίς
Τών επομένων λέξεων άν πάρης, τό κεφάλι,
Θηρίον άγριότατον άμέσως θά προβάλη.
1. Γνωστόν ως δηλητήριο.
2. Ζωγράφος τού Ώραίου.
3. Έν φάρμακον σωτήριον.
4. Μιά νήσος τού Αιγαίου.
5. Ποτόν έδώ υμνωτόν.
6. Κζι ζωόν, γ υστικώτατον.
Έστάλη υπό τού Διάκτοντος Άστέρως

210. Φωνηεντόλιπον
Σφρσ - παν - * - σγ - προπ
Έστάλη υπό Κωνστ. Νικολαεττή
211. Γρίφος
αφ
βοή αφ θ' αφ τών
αφ αφ αφ
αφ
Έστάλη υπό τού Άρεως

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Ασκήσεων των φύλλων 51 και 52

646. Σινική (σά, νίκη).—647. Χρυσός-Χρό-
σης.—648. Νέσος - Νέστο;.
649. ΜΙΝΩΣ 650-654. Διά τού Χ:
ΜΥΚΗΣ άχθος, χάρις, Έχνος, τρο-
ΚΑΙΟΣ χός, π'χρος.—655. Τόν
ΚΡΙΟΣ είχε θεϊον, ήτοι πρώτον έ-
ΔΑΝΙΑ ξάδελγον τής μητέρας του.
ΠΑΡΓΑ —656. ΧΡΝ-ΦΛ (Χρό-
νου φέιδου.) ΕΟ - ΕΟΥ (Θεόν Ξέσου.) ΧΕΐο,
ΡΟος, ΝΕμισσις, ΦΟλόη, ΔΥσις.—657. Οί
δμοιοί τός όμοιοι εννοι εισίν.—658. Μετά
Θεόν, ή Πατρίς. (με τά θε - ύν ύπ' ά τρι.)

659. Πύρος - Ήπειρος.—660. Τήλος -
Τήνος.—661. Η Ψυχή και τό σωμα.
662. Σ 663. Άνάγμα και
ΠΑΝ Θεοί πείθονται.
ΚΙΜΟΝ (Η άνάγνωσι; κατά
ΜΥΚΟΝΟΣ στήλας; εκ των κάτω
ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ κ' εκ των άνω έναλ-
λάξ).—664. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ (ράσον, γλά-
ρος, όστις, στοά, Τίτος, λίρα, ιστός, νότος).—
665-669. Διά τού Φ: όφρις, φάρος, φνκος,
φωνή, φανός.—670. ΩΡΟΣ (Ώκεανός, Ρή-
νος, Όράσιος, Σικελία).—671. Καινούργιο είνε
τό κόσμιο - ψηλά είνε κρεμασμένο.—672. Η
λοχός εν τή ένόσει (Ι εις γ' σ' εν - τι εν ώς - ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών
λεπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον* με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και
με κεραιαί τού τετραλάσιον. Έλάχιστος όρος
15 λέξεις, δηλαδή και αί ολιγότεραι τών 15 πλη-
ρόνονται ως να ήσαν 15. Ο ζωοριστός στί-
χος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή
παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, ύπολογί-
ζεται ως έξι λέξεις άπλά. Αί μη συνδεδεόμεναι
υπό τού αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Υπομήφιος για τὰ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδιών
έληφθησαν από 8-14 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ίω. Πελεκάνος, Κ. Α. Πεστα-
ένης, Α. Ι. Καροῦτος, Σ. Π. Νικολαΐδης, Ξε-
περίμενος Δόρυδος, Ι. Μ. Ράπτης, Β. Α. Άλεξό-
πουλος, Έλληνοπούλου, Αλ. Γ. Μιχόπουλος,
Έλένη Π. Βάβη, Αδρ. Βασιλάτος, Σοφία Κι-
νάτου, Α. Κλαδάς, Γ. Χ. Άλεξάνης, Π. Π.
Καρανίνας, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γερμανό-
παις, Γ. Β. Όλασεν, Νικηφόρος Οδρανός, Θ.
Ηλ. Φουστάνος, Κ. Λαγανάς, Π. Άδηνάιος,
Αν. Γ. Ζάχος, Αικ. Ναπολέοντος, Έφρηβος Έρ-
μής, Ίωάννα Θ. Μάτσα, Π. Γ. Μιχόπουλος,
Καλλιαντάγος, Ν. Μ. Βαλέρης, Νίτσα Γ. Μι-
χοπούλου, Α. Μ. Νικολαΐδης, Όδοιπόρος Α. Γ.
Ζάβρανος, Ζωή Ήπιτη.

ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. Άλκάνης, Κ.
Α. Τσιανταφύλλου,
ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Κατίνα Γ.
Γιαννακοπούλου, Αρ. Φαλούκας, Β. Κουτσου-
βέλης, Τάκης Παρασκευάπουλος,
ΓΑΛΛΙΣΣΕΙΔΙΟΥ: Ίω. Ν. Σιδηρόπουλος,
ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Εθδ. Σ. Παναγιωτόπουλος
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κορίνας,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Χ. Κ. Πιτοχοδήλου,
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Θέμις Θ. Ίωαννιδου, Ν. Γ.
Ταυκοῦλης,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Άναστ. Σ. Παπαδόπουλος
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Κ. Δελικωσίδας
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Έλένη Θ. Τσουμάκη,
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Όλυμπία Γεωργιάδου, Εθδρ.
Κωστόπουλος,
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ίω. Α. Καλαμάτας,
ΠΑΤΡΩΝ: Ίωάννη Ι. Χαράλαμψη, Άχ. Ι.
Πλατυμής, Δελές Π. Νικολόπουλος, Νίνα Χ.
Τριάντη, Π. Χ. Τριάντης, Έλλη Χ. Τριάντη,
Γ. Θ. Γεωργόπουλος,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γεωρ. Εμ. Μερτζάνης, Θ. Α.
Σταυλαρόπουλος, Αν. Γ. Χατζής, Κ. Α. Κο-
φτερός, Α. Κ. Μανιάτης, Θ. Ν. Ζωγράφος, Α.
Α. Μεταξάς, Ι. Κ. Κούραλης, Στ. Α. Σιωτάς
Ι. Κ. Καραντινός,
ΠΥΡΓΟΥ: Π. Π. Πετρόπουλος, Κ. Αθ. Πα-
κακονοστασίνου
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Θ. Γ. Παυλόπουλος,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μάρθα Α. Λαζαρίδου, Ν. Α.
Λαζαρίδης, Αγ. Σ. Άγγυρόπουλος, Γ. Α. Λάμπου,
Γ. Α. Ζανιάνης, Θ. Ζ. Μικρός, Ζ. Α. Παπαζα-
χαρίου, Εθδρ. Σ. Άνθίμου, Γ. Α. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όταν των άνωτέρω τά όνόματα ετέθησαν εις
τήν Κληροῦδα και έληφθησαν οι εξής τριεσι:
ΕΛΕΝΗ Π. ΒΑΒΗ εν Αθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Θ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ εν Πάτραις, και ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΣ Ζ. ΜΙΚΡΟΣ εν Χαλκίδι, οι όποιοί
ένεργάφησαν διά τριεσι μήνας από 1ης Άπριλίου.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Άπό τὰ βιβλία τού κ. Γρ.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος), ά-
παραίτητα εις κάθε Έλληνικήν
Βιβλιοθήκην, μένουν ακόμη έλά-
χιστα αντίτυπα:

των «Διηγημάτων» (Δευτέ-
ρας και Τρίτης Σειράς) τής
«Μαργαρίτας Έτέρα»
(μυθιστορήματος), τού
«Κακού Δοῦμου», τού
«Δεάτρου» (Πρώτον και
Δευτέρου Τόμου), τού «Κόκκι-
νου Βράχου» (μυθιστορήματος).

Ητοι επτά βιβλία, έκαστον
των όποιων τιμάται δραχ. 3. Και
τά επτά μαζί, δραχ. 20.
Πάσα παραγγελία άπ' ευθείας:
πρός τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου,
όδός Εθριπίδου 38, Αθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρυσχόν εις τήν χάραν ήμδν ύπηρεσίας
και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Τιμή έκαστου φύλλου λ. 20, Έτος 39ο, Αριθ. 17

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστορήμα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Στό μικρότερο πλάτος τής, δηλαδή
από τὰ Καμίνια ως τόν αντίτιχο όρ-
μο τής δυτικής ακτής, ή νήσος ήταν
έξη μίλια μόνο. Άλλά τό μεγαλή-
τερο μήκος τής, δηλαδή
από τή σιαγόνα τού καρχα-
ρία ως τήν άκρη τής ού-
ρας, ήταν επάνω από τρι-
άντα.

Όσο για τό έσωτερικό,
ή γενική όψις ήταν αυτή:
δατώδης 'ς όλο τής τό με-
σημέριον μέρος, από τό
βουνό ως τήν ακρογιαλιά,
ή νήσος ήταν γυμνή και
άμμόδης στά βορεινά.

Μεταῦ τού ήραιτείου
και τής ανατολικής ακτής,
ό Κύρος Σμιθ και οι σύν-
τροφοί του, με πολλή τους
έκπληξη, είδαν μία λίμνη,
τριγυρισμένη από δένδρα,
πού δέν ύποπτευαν καθό-
λου τήν παρυσία τής.

— Άρά γε, είνε λίμνη
γλυκύο νερό; ρώτησε έ
Σπίλεττ;

— Βεβαίωτατα, άποκρί-
θηκε ό μηχανικός. Φαίνε-
ται ετό ίδιο επίπεδο με τή
θάλασσα, αλλά θά είνε
τραχύσια τουλάχιστο πόδια
ψηλότερα. Και τρέφεται
από τὰ νερά τού βουνού.

— Βλέπω ένα ποταμά-
κι πού χύνεται μέσα! είπε
ό Χάρμπερτ, δείχνων ένα
στενό ρυάκι, πού θάρχιζε
βέβαια από τὰ δυτικά ρι-
ζοδούνα.

— Πραγματικώς, υπέλαβε
ό Κύρος Σμιθ. Κι' άφοῦ

αυτό τό ρυάκι τρέφει τή λίμνη, θά ύ-
πάρχη προς τό μέρος τής θάλασσας
κάποις αὐλάκι, για να φεύγη τό περισ-
σεῦον νερό.
Τό μικρό αυτό ποτάμι τής λίμνης
και τό άλλο πού ήξεραν, ήταν ολόκλη-
ρο τό ύδρογραφικό σύστημα, όπως του-
λάχιστο τό έβλεπαν τώρα. Πολύ πι-
θανόν όμως να έτρεχαν προς τή θά-
λασσα κι' άλλα μικρά ποτάμια, άνα-

Ο Πέγκροφ έπήγαγε μπροστά, ακολουθών τόν Τόπ...

μεσα στά δένδρα τού άπέραντου δάσους,
πού έγκέπαζε τὰ δυο τρίτα τού νησιού.
Έπρεπε να τό συμπεράνουν κι' από
τήν γονιμότητα τής χώρας εκείνης, πού
παρυσίαζε τὰ λαμπρότερα δείγματα
τής γλωρίδας των ευκράτων ζωνών.
Μόνο τό βορεινό μέρος, άνυδρο και
γυμνό καθώς είπαμε, άποτελούσε μια
ζωηρή αντίθεσι προς τάλλο, τό δροσερό,
τό καταπράσινο.

Τό ήραιτείο δέν ήταν
άκριβώς στη μέση τού νη-
σιού. Ύψώνετο στο βορειο-
δυτικό μέρος κι' άπίτελοῦ-
σε τό σύνορο ανάμεσα ετής
δυο ζώνες. Στά μεσημέρινα,
τάνατολικά και τὰ δυτικά
ριζοδούνα, ή βλάστησις ή-
ταν τόπο άρθρον, ώτε τὰ
σκέπαζε. Τὰ βορεινά όμως
ήταν γυμνά κι' έβλεπες τής
διακλαδώσεως των πού κα-
τέβαιναν ως τήν άμμόδη
πεδιάδα. Στο μέρος αυτό,
από τήν εποχή των έκρή-
ξεων, ή λάβες πού έχύνοντο,
είχαν ανοίξη πέρασμα κι'
ένα πλατύ χαντάκι έφθανε
ως τό βορειοανατολικό ά-
κρωτήρι.

Άπό τήν κορυφή τού
κώνου, τό νησί όλο έραίνε-
το σάι σε ανάγλυφο χάρτη
με διάφορα χρώματα, πρά-
σινα στα δένδρα, κίτρινα
στούς άμμους και γαλάζια
στά νερά.

Ό Κύρος Σμιθ κι' οι
σύντροφοί του τό έκύτταξαν
καλά ως μια ώρα και προ-
σπάθησαν να έντυπώσουν στο
νού τους τό σύνολο μ' όλες
τής λεπτομέρειας. Ένα σο-
βαρό πρόβλημα έμενε τώρα
να λυθῆ, — πρόβλημα μεγα-
λής σημασίας για τό μέλ-
λον των ναυαγών:

Τό νησί ήταν κατοικημένο;

Θά μπορούσε κανείς να παντήση αρνητικά. Πουθενά δεν εφαινοντο έργα από ανθρώπινο χέρι. Ούτε ένας μικρός συνοικισμός, ούτε μία καλύθη μονάχη. Κι' ούτε καπνός, ούτε τίποτ' άλλο, πού να μαρτυρούσε την παρουσία ανθρώπου. Είπε τώρ' αλήθεια, ότι ένα διάστημα τριάντα μιλίων έχωριζε τους εξερευνητάς από τα τελευταία άκρα του νησιού, δηλαδή από την ούρα εκείνη πού απλώνετο στα νοτιοδυτικά, κι' αν υπήρχε καμμία κατοικία εκεί - κάτω, ούτε τα μάτια του Πέγκροφ δεν θα μπορούσαν να τή διακρίνουν. Ήταν επίσης αδύνατο να τή ίδου, αν εκρύπτετο μέσα στα πυκνά εκείνα δάση. Συνήθως όμως, οι νησιώτες κατοικούν στα παραθαλάσσια, κι' όλες εκείνες ή ακρογιαλιές εφαινοντο έρημες.

Πρός το παρόν λοιπόν, ως να τς εξευρεθήσουν καλλίτερα, μπορούσαν να συμπεραίνουν ότι το νησί ήταν άκατοίχητο.

Αλλά μήπως έσυχνάζετο, σε ώρισμένη τουλάχιστο εποχή, από τους ίθαγενείς των γειτονικών νησιών; Δύσκολο να ποικριθί κανείς 'ς αυτή την ερώτηση. Κανέν' άλλο νησί δεν εφαινετο σε άκτίνα πενήντα μιλίων. Αλλά πενήντα μιλία εύκολα θα μπορούσαν να διανυθούν, είτε από τα π'ρά ο των Μαλιών, είτε από της περιόχης των Πολυνησιωτών. Έπρεπε πρώτα να εξετάσουν αν το νησί ήταν απομονωμένο ετόν απέραντο Έιρηνικό ή αν εφίρσικετο κοντά σε κανέν' αρχιπέλαγος. Ο Κύρος Σμιθ θα κατώρθωνε, χωρίς εργαλεία, να προσδιορίη τή θέση του, το γεωγραφικό του μήκος και πλάτος; Πολύ δύσκολο. Και ετήν άμφιβολία, έπρεπε να πάρουν τα μέτρα τους έναντιον ενδεχομένης έπιδρομής άγρίων γειτόνων...

Πρίν καταιβούν οι ναυαγοί από την κορυφή εκείνη, ο Κύρος Σμιθ ύψωσε τή φωνή του, ήρεμη και σοβαρή, και τούς είπε :

— Φίλοι μου, αυτή είνε ή γωνίσα τής γής, όπου μάς έφριξε το χέρι του Παντοδυναμού. Έδώ θα ζήσουμε, ίτως πολύν καιρό. Μπορεί όμως να μάς έλθη, καμμία ανέλπιστα βοήθεια, να περάση κατά τύχη κανένα πλοίο. Και λέγω κατά τύχη, γιατί αυτό το νησί δεν έχει καμμία σπουδαιότητα, καμμία σημασία, δεν παρουσιάζει καν ένα καλό λιμάνι και είνε φόβος να βρίσκεται μακριά από τον δρόμο πού ακολουθούν συνήθως τα πλοία να πέφτη δηλαδή πολύ χαμηλά, προς νότον, για τα πλοία πού επισκέπτονται τα νησιά του Έιρηνικού, και πολύ ψηλά, προς βορράν, για τα πλοία πού πηγαίνουν στην Αυστραλία από το άκρωτήριο Χέρν. Δεν θέλω, βλέπετε, να σάς κρύψω τή θέση μας...

— Και δεν είνε ανάγκη, αγαπητέ

μου κ. Σμιθ, αποκρίθηκε ζωηρά ο ρεπόρτερ. Έχετε να κάμετε με άντρες. Έχουν πεποιθήσι σε σάς και μπορείτε να βασιζέσθε 'ς αυτούς. — Αλήθεια, φίλοι μου;

— Θά σάς ύπακούω σε όλα, κύριε Σμιθ! είπε ο Χάρμπερτ, πιάνων το χέρι του μηχανικού.

— Άφέντης μου παντού και πάντα! έφώναξε ο Νάβ.

— Κ' εγώ, είπε ο ναύτης, να μη με λένε Πέγκροφ, αν δειλιάσω ποτέ! Θέλετε, κ. Σμιθ, να κάμωμε αυτό το νησί μία μικρή Αμερική; Να κτίσωμε πόλεις, να στρώσωμε σιδηροδρόμους, να εγκαταστήσωμε τηλεγράφους, και μία μέρα, άμα μεταμορφωθί και πολιτισθί να, το προσφέρουμε στην κυβέρνησι τής Όμοσπονδίας! Ένα πράγμα μόνο ζητώ.

— Τι; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Να μη θεωρούμεθα πιά ως ναυαγοί, αλλά ως άποικοι πού ήλθαν εδώ να ποικίσουν!

Ο Κύρος Σμιθ εγέλασε κ' ή πρότασις του ναύτη εγενε δεκτή.

— Και τώρα, δρόμο για τα Καμίνια! έφώναξε αυτός, κατενθουσιασμένος.

— Μία στιγμή, φίλοι μου, είπε ο Κύρος Σμιθ. Νομίζω, ότι πρέπει να δώσωμ' ένα όνομα 'ς αυτό το νησί, καθώς στ' άκρωτήρια, ετούς κόλπους και στα ποτάμια πού βλέπομε.

— Λαμπρά! είπε ο ρεπόρτερ. Αυτό μπορεί να πλοποιήση τής οδηγίης πού θα έχουμε να δώσωμε αργότερα ή να λάβουμε.

— Πραγματικώς, έπρόσθεσε ο ναύτης, είνε κάτι τί να μπορή κανείς να λέη πού θα πάη κι' από πού ήλθε. Θά τού φαίνεται τουλάχιστον ότι κάπου είνε.

— «Στά Καμίνια» παραδείγματος χάρι! είπε ο Χάρμπερτ.

— Νά το! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Αυτό τόνομα μουλθε έτσι μονάχο του. Θά το κρατήσωμε, κύριε Σμιθ;

— Έννοείται. Η πρώτη μας κατοικία είνε πιά βαπτισμένη. Καμίνια!

— Μα και για άλλα δεν θα δυσκολευθώμε, εξακολουθήτε ο ναύτης. Άς τούς δώσωμε όνόματα σαν τον Ροβίνσώνα, πού μου διάβασε τότες φορές τήν ιστορία του ο Χάρμπερτ: Ο ρμο ρς Πρόνοια, Άκρωτήριον Διαψευσθείσης Έλπίδος και ούτω καθεξής.

— Η καλλίτερα άς τα βαπτίσωμε με τα όνόματα του κ. Σμιθ, του κ. Σπίλεττ, του Νάβ! έπρότεινε ο μικρός.

— Τόνομά μου; έφώναξε ο Νάβ, δείχνων τα κάτασπρα δόντια του.

— Γιατί όχι; υπέλαβε ο ναύτης. Το λιμάνι έξαρνα «Πόρτο - Νάβ», το άκρωτήρι «Κάβο-Γεδεών». Άσχημα είνε;

— Θά προτιμούσα όνόματα, πού να μάς θυμίζουν τήν πατρίδα μας, τήν ιστορία μας, τήν Άμερική μας! είπε ο ρεπόρτερ.

— Για τα κυριώτερα τουλάχιστο, το παραδέχομαι, αποκρίθηκε ο κ. Σμιθ. Αυτόν τόν μεγάλο ανατολικό όρμο, παραδείγματος χάρι, άς τόν ονομάσωμε Όρμος τής Ένώσεως; τόν άλλο, τόν μεσημβρινό, άς τόν πούμε Ουάσιγγτων; το βουνό αυτό, Φραγκλίνο; τή λίμνη εκείνη, Γκράντ. Τα όνόματα αυτά θα θυμίζουν τήν πατρίδα μας και τούς μεγάλους πατριώτες πού τήν έτίμησαν. Για τα ποτάμια όμως, τούς κόλπους, τάκρωτήρια, τής γλώσσας πού βλέπομε από 'δω - πάνω, θα προτιμούσα όνόματα σχετικά με το σχηματισμό τους. Είνε πιά πρακτικά, θα τα θυμούμαστε καλλίτερα. Το σχήμα τής νήσου είνε αρκετά αλλόκοτο, ώστε να μη δυσκολευθώμε να βρούμε όνόματα πού να το άπεικονίζουν. Τι λέτε και σεις, φίλοι μου;

Καμμία αντίλογια. Η νήτος ήταν κάτω άπ' τα μάτια τους σαν ξεδιπλωμένος χάρτης και δεν είχαν παρά να δώσουν από ένα όνομα σε κάθε εξέχουσα ή εισέχουσα γωνία της και σε κάθε ύψωμα της. Ο Γεδεών Σπίλεττ θα τα ετημείωνε στο πρόχειρο σχέδιόμα του και ή ονοματοθεσία θα ετελείωνε.

Έδωσαν λοιπόν τα όνόματα «Ένωσις, Ουάσιγγτων, Γκράντ και Φραγκλίνος, όπως τα είχε προτείνει ο μηχανικός.

— Τώρα, είπε ο ρεπόρτερ, αυτή τήν χερσόνησο, πού εκτείνεται στα νοτιοδυτικά, προτείνω να τή βαπτίσωμε Σερπαντίνα (όρεσειδή) και τή χερσινού της ούρα Άκρωτήρι τής Σαύρας, γιατί πραγματικώς μοιάζει με ούρα έρπετου.

— Δεκά! είπε ο μηχανικός.

— Τώρα, είπε ο Χάρμπερτ, τήν άλλη εκείνη άκρη του νησιού, τόν κόλπο πού μοιάζει με μισανικτό στόμα μεγάλου ψαριού, αν τόν ονομάσωμε κόλπο του Καρχαρία.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΣΤΟ ΧΑΡΙΟ

Λύκος κατεργάρας, πού ήταν να τόν γδάρω, Μπήκε σε χωριό,

Κι' είπε: «Εγώ είμαι σκύλος, Τών ανθρώπων φίλος, Δεν είμαι θεριό...»

Μ' άκουσ' ένα γέρο Να τού λέη: — Σε έξρω, Λύκο, από ταυτιά...

Φύγε! μην τήν πάθης Κι' έτσι άμέσως μάθης Τι θα είπη... ψευτιά!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ σάς έδωσα ένα κατάλογο των φιλολογικών έργων, πού πρέπει να διαβάση κανείς, για να λέγεται άνθρωπος μορφωμένος. Και τώρα μαντεύω μίαν άπορία σας: Η μορφωσις πρέπει να είνε μόνο φιλολογική; ή, άρκεί ή φιλολογική μόρφωσις για να λέγεται κανείς μορφωμένος; — Όχι βέβαια! Δεν μπορεί κανείς να νρηθί ότι τα φιλολογικά βιβλία, τα έργα τής φαντασίας, ή Ποίησις, ή Τέχνη, δίνουν μία μεγάλη, σπουδαία μόρφωσι, αναγκαία, απαραίτητη, πού με καμμία άλλη δεν θα μπορούσε να αντικατασταθί; αλλά δεν είνε ή μόνη, δεν άρκεί αυτή. Πάντα είνε μία μόρφωσις μερική. Και για να ποικιτήση κανείς τή γενική ή μόρφωσι πού χρειάζεται, πρέπει να συμπληρώη τή Φιλολογία με τής έπίσης απαραίτητες γνώσεις τής Έπιστήμης και τής Φιλοσοφίας. Φυσικά, δεν είνε άνάγκη να γίνη τέλειος Έπιστήμων 'ς όλους τούς κλάδους, ούτε καθηγητής τής Φιλοσοφίας, είνε άνάγκη όμως να ποικιτήη τα στοιχεία και των δύο. Και πρώτα - πρώτα πρέπει να ξέρη Μαθηματικά όσο μπορεί περισσότερα* έπειτα λίγη Άστρονομία, Φυσική, Χημεία, Βιολογία, Άνθρωπολογία, Ζωολογία, Φυτολογία, Γεωλογία, Όρυκτολογία, Παλαιοντολογία, Γεωγραφία, Ιστορία, Γλωσσολογία, και ακόμη — από εδώ άρχίζει το βασίλειο τής Μεταφυσικής και τής Φιλοσοφίας, — Ψυχολογία, Αγκική, Ηθική, Αισθητική. Τέλος Ιστορία τής Τέχνης, Ιστορία τής Θρησκείας, Ιστορία τής Φιλοσοφίας και άρκετή Κοινωνιολογία. Όλων αυτών των κλάδων τής ανθρώπινης Γνώσεως πρέπει να κατέχη κανείς τα στοιχεία, για να λέγεται άνθρωπος γενικά μορφωμένος. Κ' ή Βιβλιοθήκη του Κόντ, πού, — έξέχασα να σάς το πώ προχθές, — άποτελείται από 150 βιβλία, περιλαμβάνει 50 φιλολογικά, 50 επιστημονικά και 50 ιστοριοφιλοσοφικά.

Άπ' αυτούς όλους τούς κλάδους, ένα θα διαλέξη κανείς και θα τόν καλλιεργήη συστηματικά. Θά γίνη έξαρνα γιατρός, φιλόλογος, νομικός, φυσικός, χημικός, αστρονόμος, μηχανικός κ.τ.λ. Όστε όμως Έπιστήμων τέλειος, 'ς ένα όποιοδήποτε κλάδο, μπορεί να γίνη, αν δεν ξέρη τα στοιχεία των λοιπών, — γιατί, κατά βόθος, ή Έπιστήμη είνε

μία και ή γνώσις άλληλδέμενες, — ούτε τέλειος άνθρωπος, αν δεν έχη και τήν απαραίτητη φιλολογική και καλλιτεχνική μόρφωσι. Πάρτε ένα νομικό, έπιστήμονα. Έφέρει τούς νόμους, τα διάφορα Δίκαια, τής Πολιτικής Έπιστήμης, τή Δημοσιονομία. Μπορείτε να φαντασθίτε, ότι ο νομικός αυτός, πού πιθανόν να είνε δικηγόρος, δικαστής, εισηγητής, νομάρχης, τμηματάρχης Υπουργείου, ύπουργός, βουλευτής, πρέσβυς και πάσι λέοντας, — μπορεί να μην ξέρη τί είνε ήλεκτρισμός ή μαγνητισμός; ότι μπορεί να μην ξεχωρίξη ένα χημικό από ένα φυσικό φαινόμενο; να μην έχη ιδέα τί θα πη φυσικός νόμος; νακούη έξαρνα «τριτογενή στρώματα ή «πλουτωνική ένεργεια» και να τού φαίνονται κινέζικα; ή να μην έχη καμμία γνώσι φιλολογίας και φιλοσοφίας, να μην ξέρη τί ήταν ο Αιτχύλος κι' ο Δάντης, και να νομίζη ότι ο Ρενάν ήταν «άθεος», όπως έγραφε προχθές στη Διάπλασι Ένας φίλος μας; Το ίδιο ά τ ε λ ή ς θα ήταν κ' ένας φιλόλογος πού δεν θα ήξερε τάπαράτητα κοινωνιολογικά, ή ένας γιατρός πού δεν θα είχε ιδέα περι Ραχάηλ και Μιχαήλ Άγγέλου ή Ένας μηχανικός — γιατί όχι κ' Ένας έμπορος; — πού δεν θα ήξερε τί θα πη νευρικό σύστημα.

Τελευταίως, ο κ. Όθων Ρουτόπουλος, Ένας από τούς πιά γενικά μορφωμένους επιστήμονας μας, έγραφε ότι άπάντητε άνώτατο υπάλληλο Υπουργείου, πού δεν ήξερε τί πράγμα είνε και τί χρώμα έχει ο θεϊλός χαλκός, ή πατίγνωστη δηλαδή γαλαζόπετρα! Ο υπάλληλος αυτός, βλέπετε, αν και άνώτατος, δεν είχε τα στοιχεία πού κάνουν τόν μορφωμένο άνθρωπο. Κι' αυτή τήν άτέλεια πού είνε συχνότατη στην Ελλάδα — δεν εξετάζωμε τώρα για ποιους λόγους, — σεις οι νέοι, οι έρχόμενοι, δεν πρέπει να τήν έχετε. Τώρα πού σπουδάζετε, τώρα δηλαδή πού είνε καιρός, προπαθήστε να όπλισθίτε με τα στοιχεία τάπαράτητα για τήν μόρφωσί σας. Ό,τι κι' αν γίνετε, όποια επιστήμη ή τέχνη σκοπεύετε ν' ακολουθήσετε, κυτάξτε να μη παραμελήσετε και τής άλλης. Το Σχολείο, από το Νηπιαγωγείο ως το Γυμνάσιο, σάς δίνει τα στοιχεία σχεδόν όλων. Ένας καλός μαθητής, έπιμελής, βγαίνων από το Γυμνάσιο, γνωρίζει πιά ό,τι πρέπει να ξέρη άπ' όλους τούς κλάδους και, αν τού λείπουν ακόμη μερικά στοιχεία, εύκολα μπορεί να τ' άποκτήση, διαβάζων λίγο μονάχος του. Το ζήτημα είνε να μην πη ποτέ: θα γείνω παραδείγματος χάριν - γιατρός, τί μου χρειάζεται τούτο, τί μου χρειάζεται τάλλο; Όχι! όλα χρειάζονται! όλα πρέπει κανείς να τα ξέρη στοιχεία δ' ως 'ς για όλα πρέπει

να έχη κάποια ιδέα. Τότε μπορεί να λέγεται άνθρωπος γενικά μορφωμένος. Κι' ο γενικά μορφωμένος άνθρωπος, παντού και πάντα, επικρατεί.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Εδυβολογήματα του Ραγκαβί :

— Ο Άλέξανδρος Ραγκαβίς ήτον από τούς πλέον ευφυολόγους άνδρας τής εποχής του και πλείστα ανέκδοτά του αναφέρονται. Ούτω, κατά τινά άνακτορικήν δεξίωσιν, εις το Βερολίνον, όπου ο Ραγκαβίς ήτο τότε πρέσβυς τής Ελλάδος, ο Αυτοκράτωρ Γουλιέλμος Α' έσπευσε προς αυτόν, τόν έλαθεν εκ τής χειρός και είπε μεγαλοφώνως: « — Δεν φαντάζεσθε, κύριε, πόσο μισώ τόν άνθρωπον αυτόν! » Καί ο Ραγκαβίς: — «Μεγαλειότατε, είνε ή μόνη τής ζωής μου περίστασις, καθ' ήν δεν συναντώται τα αίτήματά μας.»

Άλλοτε, βοηθών τόν συνάδελφόν του πρέσβυν τής Τουρκίας, να φορέση το έπανωφόρι του, και άκούσας τόν Ιταλόν πρέσβυν να πορή: «Πώς; ή Έλλάς βοηθεί τήν Τουρκία; — Ναι, άπεκρίθη ο Ραγκαβίς, αλλά δια να φύγη.»

Ιστορική έμεινε και ή άπάντησις του προς τήν κυρίαν Βίτμαρκ, όταν τόν ήρώτησεν, εις ένα γεύμα, εάν θέλη «όλίγην Μακεδονία» (τήν γνωστήν σαλάταν): — «Όλίγην μόνον; Όλόκληρον, παρακαλώ, Ύψηλοτάτη!»

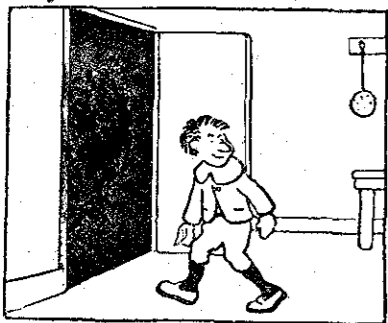
Και τήν νύκτα: — Αι γεωργικαί εργασίαι γίνονται συνήθως τήν ήμέραν. Άλλ' εις τήν Άμερικήν, ή όποία τρέφει τώρα με τα σιτάρια τής όλου σχεδόν τόν κόσμον, οι καλλιεργηται, δια να προσθάνουν, θα εργάζωνται και τήν νύκτα. Και αυτό χάρις εις μίαν άπλουτάτην έρεύρεσιν, πού εγενε εν εις τήν Νέα Ουαλλίαν τής Αυστραλίας: Δύο ισχυροί λαμπτήρες άτετυλίηνοι έφηρμάσθησαν εις το άτμοκίνητον άρτρον, το έδαφος ούτω φωτίζεται λαμπρά και ο γεωργός εμπορεί να εξακολουθή τήν εργασίαν του και μετά τήν δύσιν του ήλίου.

Επίκαιρον: — Φίλος τής Διαπλάσεως μάς άνακοινεί, ότι έδιάβασεν εις μίαν έφημερίδα κάτι έξυπνότερον από εκείνο το λογοπαίγνιον πού έδημοσιεύσαμεν δια το κριθάράκι. Είνε το εξής:

«Τς γνωστόν γαλλικόν ρητόν la critique est aisée, l'art est difficile (ή κριτική είνε εύκολη, ή τέχνη είνε δύσκολη), πρέπει τώρα να προσφέρεται ούτω: Λά κριθίχ έτ αίξέ, λ' άρτ εξυπνισίλ.»

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΠΙΨΑΘΗ Ο ΛΙΧΟΥΔΟΓΑΤΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ο μικρός Κωστάκης, ο λιχουδόγατος, κάθε βράδυ, την ώρα που έλειπε η μητέρα του, έπηγαινε στην κοιτίνα, άνοιγε το ντουλάπι, άρπαζε κανένα βάζο γλυκό και κατέβαινε ήσυχα στο περιβόλι, όπου

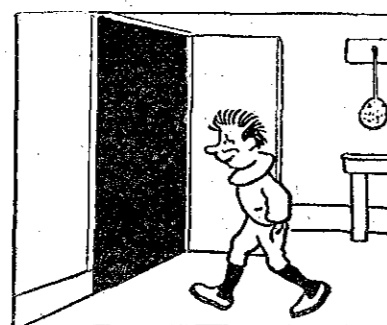
τό'ετσι ωγε όλο, με κίνδυνο να στομαχιάσει. Μιά μέρα, η μητέρα του Κωστάκη παρατήρησε ότι τα γλυκά της έλειπαν κι άπεφάσισε να ανακαλύψει τον κλέφτη.— Έβώτησε τον Κωστάκη, αλλά αυτός ένοχοποίησε

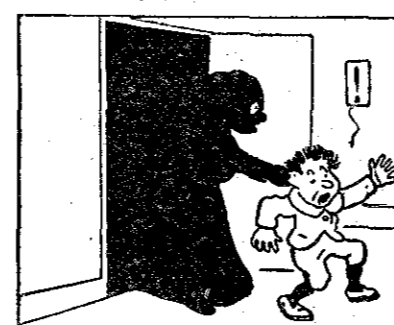
σε την αδελφή του, Τί κάνει τότε η μητέρα; Βάφει το πρόσωπό της μαύρο με το μαύρο χέρι, κρύβει τα χέρια της σε μαύρα γαντιά, βγάζει την άσπρη της ποδιά και χώνεται όλόκληρη στο σκοτεινό ντουλάπι των

γλυκών. Σε λίγο, νά σου ο λιχουδόγατος! Βλέπων το ντουλάπι ανοικτό, όπως πάντα, και νομίζων ότι η μητέρα του βγήκε να φωνιάσει, προχωρεί θαρραλέα για να πάρει, κατά τη συνήθειά του κανένα βάζο...

...ζο... 'Αλλά, μόλις κάνει γάπλωση το χέρι του, πετιέται από το μαύρο ντουλάπι ένα μαύρο χέρι σά φάντασμα και τον άρπάζει από τα χέρια. Φαντασθήτε τον τρόμο του Κωστάκη! Συγχρόνως έφαγε και ξύλο

που χόρτασε. 'Αλλά του άξιζε, του λιχουδόγατου, για να μάθει να μην κλέβη τα γλυκά και να μην ένοχοποιή την αδελφή του...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

(ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια και τέλος. Ώδε σελ. 129.)

Ποιά από τα δυό θα νικούσε; Ο Γεράρδος, μολοντί τα λόγια του γέροντος τον είχαν συγκινήσει, έδισταζε ακόμη. Όλη εκείνη τη νύκτα τριγύριζε έξω, άναποφάσιτος.

Την άλλη μέρα, 15 'Ιουλίου, η Γαλλία έκήρυξε τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. κι ο Γεράρδος, χωρίς να μπορέσει να είδοποιήσει τον παππού του για τη νέα του άπόφασι, γύρισε να πάρη τη θέση του μεταξύ τών στρατιωτών του.

Ο πόλεμος έτελείωσε. Παντού οι Γάλλοι ξαναρχίζουν τα έργα των και προσπαθούν να εξαλείψουν τα ίχνη της καταστροφής και να εξασφαλίσουν πάλι την εύημερία της χώρας.

Ο γέρος με τη Σιμόνη ζούν ακόμη στο ίδιο έξοχικό σπιτάκι. Η άφρωσιωμένη έγγονή δεν είχε άφιση

ούτε στιγμή τον τυφλό παππού, και όλοι οι κάποι, όδες ή στερήσεις που υπέφερε, δεν της άπέσπασαν ούτ' ένα παράπονο. Από τον Γεράρδο, καμμιά είδησις. Έλιόμιζαν πως είχε πάη στην Έλβετία και δεν άνέφεραν πιά το όνομα του λιποτάκτη...

Έξαφνα, ένα πρωί, ο ταχυδρόμος τους πήγε ένα γράμμα. Η Σιμόνη το πήρε και με τρέμοντα χέρια το άνοιξε. Είχε μιάν άγνωστη ύπογραφή, αλλά έλεγε σπουδαία... "Ω, με πόση συγκίνηση ή έγγονή έδιάβασε το γράμμα εκείνο στον παππού της!..

Ήταν από τον στρατιωτικό γιατρό, που έθεράπευε τον Γεράρδο, γιατί πληγώθηκε βαρεία σε μιάν μάχη, κ' έμεινε πολύν καιρό ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου...

Ο νέος είχε πολεμήσει ήρωικά, για να εξαγιάσει την πρώτη του άπόφασι περί λιποταξίας. Είχε πολεμήσει σά λεοντάρι, άψηφών όλους τους κινδύνους και σκορπίζων γύρω του τον θάνατο.

Έλαβε πολλές πληγές και υπέφερε

καιρό. Εύτυχώς τώρα ήταν καλά. Μόνο που τούλειπε το δεξί του χέρι, γιατί είχαν αναγκασθή να του το κόψουν.

Στον στρατιωτικό γιατρό, που έδειξε μεγάλο ενδιαφέρο γι' αυτό το παλληκάρι, τα είχε πη όλα. Του είχ' έξιμολογηθή και τη στιγμήμαία του δειλία και το δυστύχημα που έπροκάλεσε τη ήμέρα της καταγίδος. Κι ο γιατρός, συγκινημένος, έγραψε ό ίδιος στον τυφλό, για να του άναγγείλη, ότι σε λίγο ο Γεράρδος θα γύριζε, συντροφευμένος από ένα καλό στρατιωτικό όφθαλμίατρο, που θα κύτταζε αν τα μάτια του γέρου είχαν θεραπεία.

Πραγματικώς, σε λίγες ήμέρες, ο παππούς έσφιγγε στην άγκυλιά του τον γενναίο πολεμιστή. 'Αλλά όταν ο όφθαλμίατρος του έπρότεινε να του κάμη έγχείρησι, ο γέρος άρνήθηκε λέγων, ότι τώρα που ξανάβρισκε τον Γεράρδο όπως τον ήθελε, όπως τον ώνευρεύετο, ή εύτυχία του ήταν τελεία και τίποτ' άλλο δεν έπιθυμούσε 'ς αυτό τον κόσμο.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Αλλά ή άδυναμία αυτή μου πέρασε γρήγορα. Και τότε, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να βγω από το σπίτι, για να κρυθώ κ' έγώ.

Στην αρχή, μου ήλθε να καταφύγω στο Κρυψόδενδρο. Έπειτα όμως έπκέφθηκα, ότι αυτό θα ήταν επικίνδυνο και για τόν Φραντζέσκο και για μένα, γιατί οι Μπαρμπούτζηδες μπορούτε να με ιδούν και να μάκολουθήσουν. Έπρεπε να βρω άμέσως κανέν' άλλο μέρος, κατάλληλο για να κρυθώ. 'Αλλά ποιά, που;

Τότε μου ήλθε μιάν έμπνευσις, που μ' έγέμισε έλπίδα.

Έδλεπα καθαρά, ότι και αν άκόμη οι Μπαρμπούτζηδες δεν κατώρθωναν ως τέλος να βρουν ούτε τον Φραντζέσκο ούτε έγμένα, πάλι ή κατάστασις θα έμμενε φοβερά επικίνδυνη.

Οι κακούργοι αυτοί μπορούταν εξαίρετα να πορασίσουν να μείνουν στο νησί, σαν κυρίαρχοι, ως τη στιγμή που θάδλεπαν από μακριά την θαλαμηγό του πατέρα μου.

Κι ο πατέρας μου μπορούσε εξαίρετα να μη γυρίσει πριν από δυό άκίμη ή μέρες. Στο διάστημα λοιπόν αυτό, έγώ κ' ο Φραντζέσκος, δεν θα μπορούσαμε να βγούμε από τους κρυψώνες μας, χωρίς να διακινδυνεύουμε τη ζωή μας.

Κι' έν' άλλο ακόμη φόβο είχα, σπουδαιότερο: Ο Φραντζέσκος, άμα δεν άκουγε γρήγορα το σύνθημα που συμφωνήσαμε για να βγή από το Κρυψόδενδρο, θάνητυγούτε για μένα, θάπορασίζε να έλθη να ιδη τί μ' έκαμαν οι Μπαρμπούτζηδες κ' έτσι θάπεφε μόνος του στο μαχαίρι τους.

Όλ' αυτά τα είδα πολύ καθαρά σε μιάν στιγμή. 'Αλλά ή ανάγκη που παρουσιάζετο, να βρω και για μένα ένα καλό κρυψώνα, μου έγέννησε μιάν ιδέα: Πριν βγω από το σπίτι, είχα πάρη μαζι μου τα ναυτικά γυαλιά του πατέρα μου, ένα καθρέπτη του ξυρισματος κ'

ένα μικρό σημειωματάρι δικό μου, από τα αγαπητότερα πράγματα που είχα. Κι' όταν τα έβαλα όλα στην τσέπη, μου φάνηκε πως έπαιρνα ένα θησαυρό.

Βέβαιος, ότι οι Μπαρμπούτζηδες δεν μπορούσαν να με βλέπουν, έτρεξα από το σπίτι στ' άκρογιαλί, από ένα μικρό μονοπάτι, που τό έσκίαζαν δένδρα στραβά.

Σ' εκείνο το μέρος, οι βράχοι της άκρογιαλιάς ήταν σχεδόν κάθειτοι. Γιπιάσθηκα από της ξεσκαπασμένες ρίζες ενός δένδρου, που ήταν στην άκρη-άκρη, κρεμάσθηκα κι' άζέθηκα να πέσω, από ένα ύψος δεκαπέντε ποδιών.

Έκει κάτω, ο βράχος προχωρούσε λιγάκι κ' έσχηματιζε ένα μικρό πλάτωμα, σαν όρεπέδιο, όπου μπορούσαν να σταθούν δυό-τρεις άνθρωποι όρθιοι. Κι' αυτό το όρεπέδιο ήταν σκεπασμένο όλόγυρα από βράχους.

Έρπεπε δηλαδή να τό ξέρω κανείς, για να πάη να τό βρη.

Από κάτω, σε βάθος εκατόν εξήντα ποδιών, ή θάλασσα άφριζε κ' έπηδούσε σταύς σκοπέλους.

Αυτή ή σπηλιά, γιατί ήταν πραγματικώς σά μιάν σπηλιά, μ' έμαγνήτιζε. Η δυσκολία, ο κίνδυνος που ήταν, ή τόλμη που έχρειάζετο για να εθάρση κανείς ως αυτή, έμεγάλωνε ακόμη τό γόητρό της. Για μένα, ήταν άνέκαθεν τό μυστικό μου καταφύγιο. Στο βάθος, υπήρχε μιάν μικρή κόγχη, ένα άδυτο, όπου ένα παιδί το λμηρό,

Κρεμάσθηκα κι' άζέθηκα να πέσω... (Σελ. 137, στ. γ')

μπορούσε να κρυθή απ' όλα τα μάτια, εκτός από τα μάτια των γλάρων και των θαλασσοπουλιών.

Οπτικώς Τηλέγραφος. 'Αλλά δεν μου έχρειάζετο ακόμη αυτό το άδυτο: πρώτα... είχα κάτι άλλο να κάμω...

Τους Μπαρμπούτζηδες δεν τους εβούμουν πιά. Ήταν δυνατό να φαντασθί κανείς απ' αυτούς να σκόψη από τους ψηλούς βράχους, για να με ιδη μεσ' τη σπηλιά;

Έπρεπε τώρα να εκτελέσω τό σχέδιό μου. (Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

